

Arrest

nr. 117 555 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. KLINGELEERS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 februari 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 juni 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 juli 2013.

1.3. Op 23 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadzjiek en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U bent 17 jaar oud en u bent geboren in het dorpje Kofar in het district Guzara van de provincie Herat. U woonde steeds in hetzelfde dorp en heeft nooit de provincie Herat verlaten. U woonde er samen met uw ouders, uw grootouders en uw oom B.A.(...) (CGVS xxx; O.V. xxx) met zijn gezin. Jullie hadden er een grote boomgaard van 12 jerib waarop jullie druiven en granaatappels teelden. Jullie hadden ook vier koeien. U hielp uw oom met het werk op de boomgaard.

Uw vader G.K. was sinds het jaar 1382 politieagent bij de zevende divisie van de grenspolitie in het district Shindand van de provincie Herat. Hij was er de bodyguard van de commandant Haji Karim Jan, hij moest ook grenzen bewaken en de wapenopslagplaats bewaken. Een jaar nadat hij begonnen was met die job werd Haji Karim Jan vermoord, uw vader besloot daarop met zijn werk te stoppen omdat hij bang was om zijn leven te verliezen. Hij bleef vervolgens vier jaar thuis. De oom van Haji Karim Jan, Noorullah, volgde zijn neef op als commandant. Hij vroeg uw vader om voor hem te komen werken maar hij weigerde, hij mocht wel zijn dienstwapen bijhouden.

Wanneer de regering enkele jaren geleden de wapens van de burgerbevolking in beslag nam werd uw broer in Herat stad benaderd door de zonen van Haji Ali Khan, taliban sympathisanten die tegen de regering vochten. Zij vroegen hem om zich aan hun zijde te scharen. Uw vader weigerde aangezien hij voor de overheid was. Daarop besloot hij om opnieuw voor de overheid te gaan werken.

In de daaropvolgende periode kregen de zonen van Haji Ali Khan problemen met de autoriteiten in die periode en een aantal van hun manschappen werden vermoord ook. Daarom wilden ze wraak nemen op al wie voor de regering werkte.

In diezelfde periode werd uw grootvader ziek en hij vroeg uw oom om uw vader te bellen en hem te vragen om naar huis te komen van zijn werk. Enkele dagen later kwam uw vader naar huis. Op een avond ging uw oom naar een religieuze ceremonie in het dorp en bleef uw vader thuis bij uw grootvader. Nadat uw oom weg was kwamen gewapende mannen binnen die uw vader meenamen. U ging onmiddellijk nadat ze weg waren uw oom op de hoogte gaan brengen.

De dag daarop ging uw oom met de dorpsoudsten en de Malek naar het checkpoint, er werd een verslag opgemaakt en ze zeiden dat ze uw vader zouden zoeken. Vijftien dagen lang wachtten jullie tevergeefs op nieuws. Uiteindelijk ging u zelf terug en zeiden ze u dat ze er niets konden aan doen, dat uw vader niet de enige was die ontvoerd was.

Vijf dagen later hoorde uw oom 's nachts stemmen op jullie binnenplaats. Hij hoorde mannen discussiëren over waar ze eerst moesten binnendringen om hem te vinden. Uw oom zette het daarop meteen op een lopen. Toen uw grootmoeder die mannen naar boven zag gaan waarschuwde ze u ook en u zette het eveneens op een lopen.

De volgende dag zagen jullie elkaar bij het dorpshoofd. Na overleg met de dorpsoudsten en de Malek besloten jullie om het land te verlaten. Jullie gingen naar uw tante in Gul Baffah om de reis te regelen en vertrokken van daaruit naar het buitenland.

U verliet Afghanistan omstreeks eind december 2012 en u kwam in België aan op 26 februari 2013. U vroeg dezelfde dag nog asiel aan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen tijdens het interview op het CGVS blijkt dat de redenen waarom u asiel aanvraagt volledig overeenkomen met die van uw oom, B.A.A.(...) (CGVS xxx; O.V. xxx). U haalt geen andere redenen aan waarom u Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p. 17). Na een grondig onderzoek van de verklaringen van u en uw oom bleek dat de vervolgingsfeiten die aan de basis van jullie asielaanvraag liggen, niet aannemelijk zijn. Daarom kan noch aan u noch aan uw oom het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van uw oom.

De beslissing van uw oom, B.A. (...), luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Vooreerst dient gesteld te worden dat het merkwaardig is dat u en uw neef W. (...) (CGVS xxx) geen enkel sluitend bewijs weten neer te leggen van de door u aangehaalde feiten. Nochtans heeft u nog contact met uw familie ginds (CGVS, p 6) en kan redelijkerwijs verwacht worden dat u documenten weet neer te leggen aangaande het werk van uw broer bij de grenspolitie (CGVS, p. 7) en van de klacht die u tegen zijn ontvoerders heeft neergelegd in het nabijgelegen checkpoint en in het districtshuis (CGVS, pp. 12 – 13). Uw verklaring als zou u niet weten waar uw broer zijn documenten bewaarde zijn niet

afdoende (CGVS, p. 14), u kon eenvoudigweg contact opnemen met de grenspolitie en zo de nodige bewijsstukken betreffende uw broer zijn werk opvragen en voorleggen.

Voor een definitieve evaluatie van de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte essentiële feiten werd gezien het ontbreken van enig aanvaardbaar bewijsstuk gekeken naar de overtuigingskracht van uw verdere verklaringen. Hierbij dient evenwel gesteld te worden dat deze niet plausibel zijn en op verschillende vlakken tegenstrijdig zijn met de verklaringen afgelegd door uw neef W. (...) (CGVS xxx) in het kader van zijn asielaanvraag.

Vooreerst moeten we ons ernstige vragen stellen bij uw verklaringen als zou uw broer G.K. (...) lange tijd voor de grenspolitie gewerkt hebben. Zo verklaren zowel uw neef W. (...) als u dat uw broer bij de zevende divisie van de grenspolitie werkt in Shindand (CGVS, p. 7; CGVS W. (...), pp. 6 - 7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de grenspolitie geen verdeling kent in divisies, zoals dit voor het Afghaans leger het geval is, maar dat de grenspolitie wordt onderverdeeld in zes zones, waar 43 "kandaks" of bataljons actief zijn. De provincie Herat is de zesde en niet de zevende zone, aldus kan daarover ook geen verwarring bestaan. Verder is het ook opmerkelijk dat u verklaart dat uw broer vaak naar huis kwam in uniform (CGVS, p. 7) en dat uw neef, zijn zoon, verklaart dat hij zijn vader nooit in uniform heeft weten naar huis komen (CGVS W. (...), p. 15). Daarnaast is het ook vreemd dat u verklaart dat uw broer af en toe zijn Kalasnikov meebracht naar huis (CGVS, p. 7) en dat uw neef enkel weet heeft van een klein pistool dat zijn vader droeg als hij naar huis kwam (CGVS W. (...), p. 15). Een Kalasnikov kan bezwaarlijk voor een klein pistool doorgaan. Het gebrek aan bewijs en de tegenstrijdige verklaringen van u en uw neef hieromtrent doet ernstige twijfels rijzen over jullie verklaringen als zou uw broer agent bij de grenspolitie geweest zijn.

Ook de reden waarom uw broer vervolgens zou bedreigd zijn lijkt weinig aannemelijk. Zo vroegen de mannen van Haji Ali Khan aan uw broer om zich bij hen aan te sluiten nadat de overheid een ontwapeningscampagne had opgezet (CGVS, p. 10). Ze zouden hem volgens uw neef gevraagd hebben omdat ze dachten dat hij nog over veel wapens beschikte uit de tijd dat hij bij de grenspolitie werkte (CGVS W. (...), p. 12). Volgens u was dit louter een uitvlucht om hem in te lijven (CGVS, p. 11). Of het hen nu om die wapens te doen was of niet, hier moeten we toch enkele bedenkingen bij maken. Indien zij zo uit waren op de wapens en / of samenwerking met uw broer, waarom laten ze uw broer dan eerst 3.5 jaar met rust nadat ze hem gevraagd hadden tot samenwerking (CGVS, p. 12; CGVS W. (...), p. 16)? Indien zij werkelijk uw broer wilden hebben, omwille van welke reden dan ook, dan kan verwacht worden dat zij ofwel meermaals aandringen om zich bij hen aan te sluiten ofwel meteen actie ondernemen. Dat zij hem één keer vragen om zich bij hen aan te sluiten en hem vervolgens drie en een half jaar later ontvoeren houdt weinig steek. Tenslotte als ze mensen willen rekruteren waarom doen ze dan zoveel moeite om iemand te overtuigen waarvan ze weet hebben dat hij nog voor de overheid heeft gewerkt? Daarnaast is er nog een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw neef W. (...) wat betreft de plaats waar uw broer zou benaderd zijn door de mannen van Haji Ali Khan. Zo verklaart u dat dit aan de Kandaharpoort in Herat stad gebeurde (CGVS, p. 11) en verklaart uw neef W. (...) dat dit in Guzara districtscentrum gebeurde (CGVS W. (...), p. 15).

Verder zijn uw verklaringen omtrent de inval van Haji Ali Khan zijn mannen bij jullie thuis evenmin plausibel. Zo verklaart u dat u uw schoenen voor de deur van uw schoonzus haar kamer had gezet om eventuele belagers op het misse spoor te zetten en dit terwijl uw neef W. (...) die eveneens risico liep ontvoerd te worden ook in die kamer sliep (CGVS, p. 13). Er zou redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat u moeite doet om uw neef uit de handen te houden van de ontvoerders van zijn vader. Het feit dat u uw schoenen net voor zijn kamer plaatst valt hier niet mee te rijmen en is uiterst merkwaardig, gezien uw verklaringen als zou uw neef ook in gevaar zijn (CGVS, p. 14). Daarna zou u dan weg kunnen lopen hebben toen de belagers de kamer van uw ouders binnenkwamen en op weg waren naar de bovenste verdieping waar u was (CGVS, p. 13). Uw moeder zou dan W. (...) gewaarschuwd hebben waarop die ook is kunnen weglopen. Vooreerst is het op zich al merkwaardig dat u bent weten te ontkomen van uw drie belagers, dat zij niets vroegen aan uw ouders en dat zij daarna ook nooit meer terug zijn gekomen (CGVS, pp. 13 - 14). Indien zij u en uw neef werkelijk zouden willen ontvoeren dan kan verwacht worden dat zij meer dan één keer bij u langs komen en dat zij uw ouders, vrouw of schoonzus zouden aanspreken over waar u zich zou kunnen bevinden. Verder is het ook nog merkwaardig dat uw neef verklaart dat uw vrouw zou geschreeuwd hebben en dat zijn moeder hem daarop zou hebben weggestuurd (CGVS W. (...), p. 14) en dat het dus niet zijn grootmoeder was die hem verwittigde, zoals u beweerde (CGVS, p. 13).

Gezien het gebrek aan bewijs, uw vage en weinig plausible verklaringen kan u onmogelijk het voordeel van de twijfel worden toegekend voor wat betreft de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Hieruit dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen."

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker van het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen omwille van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Herat, meer bepaald in het district Guzara, te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. +Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen van het land sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in het district Guzara van de provincie Herat relatief rustig en stabiel is én dat het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

De luchthaven van Herat is in het district Guzara gelegen zodat er een directe toegang tot dit district is vanuit de luchthaven van Kabul.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Guzara van de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Guzara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Guzara aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 49/3 juncto artikel 62 en artikel 57/7bis (thans 48/7) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van artikel 1 (2) van het protocol betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967.

2.1.1. Na citering van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, wijst verzoeker er in het onderdeel 'Algemeen' op dat om erkend te worden als vluchteling een persoon moet aantonen dat hij een vervolging vreest om één van de redenen (aangegeven in voornoemd artikel). Verzoeker stelt dat er geen discrepanties worden aangehaald tussen het eerste en het tweede interview, zodat mag aangenomen worden dat zijn verklaringen consistent zijn.

2.1.2. Betreffende het niet aanvoeren van enig bewijsstuk, stelt verzoeker dat uit het gehoorverslag blijkt dat zijn ontvoerde vader al de nuttige documenten ergens in het huis op een geheime plaats bewaarde, dat het aldus ook voor de overige familieleden onmogelijk is om de nodige documenten op te sturen aangezien niemand weet waar de documenten zich bevinden. Verder merkt verzoeker op dat nu ook de overige familieleden uit het ouderlijk huis zijn moeten vluchten omdat de situatie te onveilig is geworden, waardoor het nog steeds onmogelijk is om in de huidige stand van het geding de gevraagde documenten toe te voegen. Verzoeker meent dat dient verwezen te worden naar zijn uitgebreide verklaringen welke wel degelijk overtuigend zijn en de feiten op voldoende wijze aantonen.

2.1.3. Betreffende het beroep van zijn vader stelt de verwerende partij zich vragen bij zijn verklaringen als zou zijn vader lange tijd voor de grenspolitie hebben gewerkt. Verzoeker merkt op dat zijn vader niet voor de grenspolitie heeft gewerkt maar voor de zevende divisie van het Afghaanse leger, alwaar hij de eerste man was van commandant H.K.J. Hij vervolgt dat het Afghaanse leger is onderverdeeld in verschillende divisies, waarvan iedere divisie verantwoordelijk is voor 1 groot gebied in Afghanistan, dat de zevende divisie verantwoordelijk is voor Herat. Verzoeker stelt dat hij duidelijk heeft aangehaald dat zijn vader werkte voor de zevende divisie van het Afghaanse leger, dat er echter bij de vertaling door de tolk een fout is gebeurd, dat hij immers vertelde dat zijn vader werkte voor de zevende 'lewa', wat 'divisie' betekent, maar ook grens kan betekenen, dat dit vertaald is naar de zevende divisie van de grenspolitie, kan dit laatste echter absoluut niet kloppen gezien de grenspolitie niet onderverdeeld is in divisies maar in zones en er bovendien geen zevende zone bestaat, dat het duidelijk is dat er een fout is gebeurd bij de vertaling door de tolk. Verzoeker wijst er eveneens op dat de voogd tijdens het gehoor aan de tolk heeft gevraagd om meer letterlijk te vertalen, dat de tolk immers niet letterlijk vertaalde en vaak een te korte samenvatting gaf.

2.1.4. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn oom, stelt de verwerende partij in haar weigeringsbeslissing dat verzoeker en zijn oom tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot het uniform en het geweer van zijn vader, dat het vreemd is dat zijn oom verklaarde dat zijn broer af en toe een Kalasnikov meebracht naar huis en hij enkel weet heeft van een klein pistool. Verzoeker merkt op dat zijn vader verschillende wapens bezit en dus zowel een Kalasnikov als een klein pistool had, dat er dus helemaal geen sprake is van tegenstrijdige verklaringen. Wat het uniform betreft stelt verzoeker dat hij inderdaad zijn vader nooit in uniform zag naar huis komen, terwijl zijn oom dat wel al eens had gezien, maar dit daarom nog niet wil zeggen dat hun verklaringen tegenstrijdig zijn daar hij en zijn oom zelden gelijktijdig aanwezig waren in het huis als zijn vader thuis kwam en dat zijn vader zich bovendien vaak al op voorhand omkleedde. Verzoeker besluit dat zijn verklaringen en die van zijn oom niet tegenstrijdig zijn en men hier helemaal niet kan uit afleiden dat zijn vader nooit voor het leger zou gewerkt hebben.

2.1.5. Betreffende de reden waarom zijn vader bedreigd werd, meent de verwerende partij dat die weinig aannemelijk is en vindt zij het merkwaardig dat de zonen van H.A.K. haar vader eerst 3,5 jaar met rust laten alvorens hem te benaderen. Verzoeker stelt dat de zonen van H.A.K. zich pas openlijk tegen de regering hebben gekeerd toen de regering alle wapens van de bevolking in beslag wou nemen, dat dit op het ogenblik was dat zijn vader al 4 jaar niet meer voor de regering werkte, dat de zonen van H.A.K. eerst hebben geprobeerd om zijn vader voor hen te winnen omdat hij ook zijn wapens niet wou inleveren, maar dat toen zijn vader dit weigerde en zelfs terug voor de regering ging werken, de zonen van H.A.K. zich ook tegen hem gekeerd hebben. Zijn vader werd dus 3,5 jaar met rust gelaten

omdat er toen nog geen conflict was tussen de regering en de zonen van H.A.K., dat het conflict pas ontstaan is tijdens de ontwapeningscampagne van de regering, zijnde vier jaar nadat zijn vader gestopt was met werken.

2.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat voormelde bepaling geschonden is doordat de commissaris-generaal zich baseert op een algemene veiligheidstoestand in zijn herkomststreek terwijl zij meermaals duidelijk heeft gemaakt en zeer consequent is geweest in haar asielrelaas, dat het probleem niet zijn regio *in se* betreft, noch de algemene veiligheidstoestand in Afghanistan. Verzoeker meent dat met het aanhalen van enkele rapporten over de veiligheidstoestand in Afghanistan allerminst zijn vrees voor vervolging wordt weerlegd, dat de algemene stabiliteit in een regio geen garantie is voor de afwezigheid van particuliere conflicten, zoals ook duidelijk naar voren komt in de door de verwerende partij aangehaalde rapporten, dat er wel degelijk een gegronde vrees bestaat voor zijn leven of minstens voor vervolging, dat hij zeer eerlijk te kennen geeft op het einde van het verhoor dat hij vreest dat hij vermoord zal worden als hij terugkeert, dat hij aldus minstens aanspraak moet maken op de bepalingen van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

2.3. In wat kan beschouwd worden als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/7ter (thans 48/6) van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginselen en de beginselen met betrekking tot de bewijslast, alsook van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting over bovenstaande bepalingen, wenst verzoeker kritiek te uiten op de inhoud van de motivering daar de verwerende partij de door hem afgelegde verklaringen niet terdege naar inhoud heeft onderzocht. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte de weigeringsbeslissing grotendeels baseert op het niet concreet maken van de gegronde/individuele vrees, doch zelf de beslissing in niet onbelangrijke mate gebaseerd heeft op 'waarschijnlijkheden' en 'mogelijkheden', dat de beslissing onvoldoende *in concreto* is gemotiveerd en dat dit zeker samen dient te worden beoordeeld met de vorige uitgewerkte middelen, dat nergens wordt bewezen dat bepaalde beweringen van verzoeker foutief zijn en dat over dat wat moeilijk aannemelijk wordt gemaakt, nergens wordt gesteld dat het niet zo is of kan zijn, dat de commissaris-generaal derhalve een beslissing neemt op basis van feiten die niet zeker zijn of vaststaan, enkel op basis van eigen vermoedens en waarschijnlijkheden, dat dit geenszins de bedoeling kan zijn, dat hiermee ingegaan wordt tegen de beginselen van rechtszekerheid en motivering. Verzoeker vervolgt dat het oprecht relaas niets afdoet aan zijn effectieve vrees voor vervolging in zijn particuliere situatie, dat zelfs zo er sprake zou zijn van een inconsistentie, *quod certe non*, dit geen afbreuk doet aan het geheel van zijn relaas, dat in die zin trouwens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) al eerder aangegeven heeft dat verklaringen over een gedeelte van het relaas zeker onaannemelijk kunnen zijn, doch dat dit niet betekent dat de rest van het verhaal ook ongeloofwaardig is, waarna verzoeker verwijst naar arrest nr. 28 104 van 29 mei 2009 van de Raad. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal zijn weigeringsbeslissing baseert op het verkeerde uitgangspunt en de toedracht van de werkelijke grond van de zaak niet motiveert, laat staan weerlegt, dat het niet volstaat dat waar het Commissariaat-generaal de eigen 'indrukken' en waarschijnlijkheden verlaat, zich dan louter op algemene rapporten baseert om de weigering zo aannemelijk te maken, dat geen enkel bewijs van het tegendeel trouwens door de verwerende partij naar voren wordt gebracht, dat er ook geen tegenstrijdigheden zijn tussen het eerste en tweede interview.

2.4. *In fine* van het verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofdorde de beslissing van het Commissariaat-generaal te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag toe te kennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.5. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij heeft neergelegd op 6 december 2013 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: beschrijving van het conflict' en de COI Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale analyse, Deel I' van 21 november 2013 bevat.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat zijn oom is teruggekeerd naar Afghanistan om documenten te gaan halen, doch dat deze opnieuw gevlucht is naar Iran met zijn gezin, dat zijn moeder nog in Afghanistan is.

Verzoeker legt een briefje neer met het adres en het telefoonnummer van zijn oom en zegt dat zijn oom voor de tweede maal Afghanistan is ontvlucht door de problemen met zijn vader.

2.6. Omwille van de inhoudelijke verwevenheid worden het eerste en derde middel samen behandeld.

2.7. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.9. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn asielaanvraag verbindt aan deze van zijn oom. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen "*Uit uw verklaringen tijdens het interview op het CGVS blijkt dat de redenen waarom u asiel aanvraagt volledig overeenkomen met die van uw oom, B.A.A.(...) (CGVS xxx; O.V. xxx). U haalt geen andere redenen aan waarom u Afghanistan zou hebben*

verlaten (CGVS, p. 17). Na een grondig onderzoek van de verklaringen van u en uw oom bleek dat de vervolgingsfeiten die aan de basis van jullie asielaanvraag liggen, niet aannemelijk zijn. Daarom kan noch aan u noch aan uw oom het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet worden toegekend. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van uw oom.” Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker (en zijn oom) geweigerd omdat, gezien het gebrek aan bewijs, zijn (en zijn ooms) vage en weinig plausibele verklaringen het onmogelijk maken hem het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de geloofwaardigheid van de door hem (en zijn oom) ingeroepen vervolgingsfeiten. Dit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) verzoeker en zijn oom geen enkel sluitend bewijs weten voor te leggen van de door hen aangehaalde feiten, hoewel verzoeker nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan, (ii) verzoeker en zijn oom verklaarden dat G.K., de vader van verzoeker, werkzaam was bij de zevende divisie van de grenspolitie in Shindand, maar dat uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt blijkt dat de grenspolitie geen verdeling kent in divisies, zoals dat voor het Afghaanse leger het geval is, maar dat de grenspolitie onderverdeeld wordt in zones en dat de provincie Herat de zesde zone is, (iii) het opmerkelijk is dat verzoeker verklaart zijn vader nooit in uniform naar huis kwam terwijl zijn oom verklaart dat G.K. vaak in uniform naar huis kwam, (iv) het eveneens opmerkelijk is dat verzoeker verklaarde dat hij enkel weet heeft van een klein pistool dat zijn vader droeg als hij naar huis kwam, terwijl zijn oom verklaarde dat G.K. af en toe een Kalasjnikov meebracht naar huis, dat een Kalasjnikov bezwaarlijk voor klein pistool kan doorgaan, (v) de reden waarom de vader van verzoeker bedreigd zou zijn weinig aannemelijk is, daar de vraag kan gesteld worden waarom, indien de belagers uit waren op de wapens en/of de samenwerking met G.K., zij hem eerst 3,5 jaar met rust laten nadat hij werd gevraagd met hen samen te werken en daar de vraag kan gesteld worden waarom de belagers zoveel moeite doen om iemand te overtuigen waarvan ze weet hebben dat hij nog voor de overheid heeft gewerkt, (vi) er een tegenstrijdigheid bestaat tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn oom betreffende de plaats waar G.K. zou benaderd zijn door zijn belagers, (vii) de verklaringen van zijn oom omtrent de inval van de belagers bij hen thuis evenmin plausibel zijn.

2.10. Waar verzoeker betreffende het ontbreken van enig bewijsstuk opmerkt dat uit het gehoorverslag blijkt dat zijn ontvoerde vader de nuttige documenten ergens in het huis bewaarde op een geheime plaats en het dus voor de overige familieleden onmogelijk was om de nodige documenten op te sturen, gaat hij voorbij aan de pertinente motivering hieromtrent door de commissaris-generaal *“Nochtans heeft u nog contact met uw familie ginds (CGVS, p 6) en kan redelijkerwijs verwacht worden dat u documenten weet neer te leggen aangaande het werk van uw broer bij de grenspolitie (CGVS, p. 7) en van de klacht die u tegen zijn ontvoerders heeft neergelegd in het nabijgelegen checkpoint en in het districtshuis (CGVS, pp. 12 – 13). Uw verklaring als zou u niet weten waar uw broer zijn documenten bewaarde zijn niet afdoende (CGVS, p. 14), u kon eenvoudigweg contact opnemen met de grenspolitie en zo de nodige bewijsstukken betreffende uw broer zijn werk opvragen en voorleggen.”*

De verklaringen van verzoeker dat nu ook de overige familieleden uit het ouderlijk huis zijn moeten vluchten omdat de situatie te onveilig is geworden, het nog steeds onmogelijk is om in de huidige stand van het geding de gevraagde documenten toe te voegen, doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling dat van verzoeker (en zijn oom) redelijkerwijze, op het ogenblik van het gehoor, zijnde op 3 juli 2013, kon verwacht worden dat hij en/of zijn oom documenten kon neerleggen aangaande het werk van zijn vader bij de grenspolitie en van de klacht die zijn oom tegen de ontvoerders neerlegde, nu zij contact konden opnemen met de grenspolitie om de nodige bewijsstukken op te vragen.

2.11. In zoverre verzoeker meent dat kan gewezen worden op zijn uitgebreide verklaringen welke wel degelijk overtuigend zijn en de feiten voldoende aantonen, is hij het niet eens met de vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in deze te weerleggen, zoals blijkt uit wat volgt.

2.11.1. De kritiek van verzoeker dat de voogd aan de tolk tijdens het gehoor gevraagd heeft om meer letterlijk te vertalen daar de tolk niet letterlijk vertaalde en vaak een te korte samenvatting gaf, blijft, na lezing van het gehoorverslag van 3 juli 2013 (gehoorverslag CGVS, p.12) niet overeind. Immers blijkt, zoals verzoeker terecht opmerkt, dat de voogd van verzoeker de tolk vroeg om letterlijk te vertalen en niet samen te vatten. Echter blijkt niet dat de tolk niet letterlijk de verklaringen van verzoeker vertaalde of te korte samenvattingen gaf. Integendeel, uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat de tolk aangaf dat, gezien de asielzoeker zich steeds herhaalde, zij wel degelijk letterlijk vertaalde wat hij zei doch zichzelf niet steeds wou herhalen.

2.11.2. Waar verzoeker stelt dat zijn vader voor de zevende divisie van het Afghaanse leger heeft gewerkt en niet voor de grenspolitie, dat hij dit duidelijk aangaf in het gehoor, dat er bij de vertaling door de tolk een fout is gebeurd, daar hij vertelde dat zijn vader werkte voor de zevende 'lewa', wat 'divisie' betekent, maar ook grens kan betekenen, dat dit vertaald is naar de zevende divisie van de grenspolitie, kan hij niet overtuigen. Immers werd gedurende het gehoor meerdere malen gevraagd voor welke instantie de vader van verzoeker werkte, waarop hij telkens de kennen gaf dat dit de politie (gehoorverslag CGVS, p. 10) of de grenspolitie (gehoorverslag CGVS, p. 7, 10, 12) was en hij de vraagstelling naar de job van zijn vader bij de (grens)politie niet corrigeerde (gehoorverslag CGVS, p. 15,16). Ook de oom van verzoeker verklaarde dat G.K. bij de politie werkzaam was (administratief dossier, stuk 15, document 3, p. 7). Zelfs indien er van uitgegaan kan worden dat er een foute vertaling zou hebben plaatsgevonden met betrekking tot het woord 'lewa' en dit wordt vertaald naar 'grenspolitie' in plaats van 'divisie', zou deze misvatting aan het licht zijn gekomen op het ogenblik dat de interviewer specifiek vroeg of de vader voor de politie of het leger werkte. Daar antwoordt verzoeker immers, 'de grenspolitie', zijnde één van de twee gegeven opties. De theorie van verzoeker volgens dewelke hij op deze vraag aldus 'lewa' geantwoord zou hebben, dat verkeerdelijk werd vertaald naar grenspolitie in plaats van naar divisie, is niet logisch, daar 'divisie' geen antwoord vormt op de duidelijk gestelde vraag. De argumentatie van verzoeker kan, gelet op bovenstaande bemerkingen, dan ook niet worden bijgetreden. In zoverre verzoeker nog aangeeft dat de foute vertaling duidelijk blijkt uit het feit dat de grenspolitie onderverdeeld is in divisies maar in zones en er bovendien geen zevende zone bestaat, merkt de Raad op dat uit het enkele feit dat de informatie die verzoeker geeft niet correct is, geen vertaalfout kan worden afgeleid. Uit het feit dat verzoeker incorrecte informatie geeft betreffende de grenspolitie, leidt de commissaris-generaal terecht af dat ernstige twijfels rijzen bij de verklaringen van verzoeker en zijn oom omtrent het feit dat G.K. werkzaam was bij de grenspolitie. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in deze twijfels op overtuigende wijze te weerleggen.

2.11.3. Aangaande de tegenstrijdige verklaringen merkt de Raad op dat verzoeker zelf aangeeft dat hij enkel weet had van een klein pistool, zodat hij ter gelegenheid van zijn verzoekschrift niet dienstig kan voorhouden dat zijn vader verschillende wapens bezat en dus zowel een Kalasjnikov als een klein pistool had. De Raad stelt vast dat verzoeker aldus in zijn verzoekschrift zich enerzijds beperkt tot het tegenspreken van de vaststelling dat het om een tegenstrijdigheid gaat en anderzijds tot het aanbrengen van verklaringen *post factum* waarmee hij echter geen afbreuk doet aan deze tegenstrijdigheid *an sich*.

De Raad merkt verder op dat de kritiek van verzoeker met betrekking tot zijn tegenstrijdige verklaringen in verband met het al dan niet dragen van een uniform door zijn vader bij thuiskomst, gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van dit motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Op grond van wat in onderhavig arrest wordt gesteld kan met recht tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielaanbevelingen besloten worden.

2.11.4. Waar verzoeker nog kritiek uit op het motief dat het weinig aannemelijk is dat zonen van H.A.K. zijn vader eerst 3,5 jaar met rust laten alvorens hem te benaderen, gaat hij er verkeerdelijk van uit dat de periode van met rust gelaten te worden handelt over de periode dat zijn vader niet meer voor de regering werkte en hij met rust werd gelaten omdat er toen nog geen conflict was tussen de regering en de zonen van H.A.K., dat het conflict pas ontstaan is tijdens de ontwapeningscampagne van de regering, terwijl uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het motief dat het opmerkelijk is dat zijn vader 3,5 jaar met rust werd gelaten voordat de belagers hem opnieuw benaderden, betrekking heeft op de 3,5 jaar tussen de ontwapeningscampagne en het besluit van de vader om terug te gaan werken en de ontvoering. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd "Zo vroegen de mannen van Haji Ali Khan aan uw broer om zich bij hen aan te sluiten nadat de overheid een ontwapeningscampagne had opgezet (CGVS, p. 10). Ze zouden hem volgens uw neef gevraagd hebben omdat ze dachten dat hij nog over veel wapens beschikte uit de tijd dat hij bij de grenspolitie werkte (CGVS W. (...), p. 12). Volgens u was dit louter een uitvlucht om hem in te lijven (CGVS, p. 11). Of het hen nu om die wapens te doen was of niet, hier moeten we toch enkele bedenkingen bij maken. Indien zij zo uit waren op de wapens en / of samenwerking met uw broer, waarom laten ze uw broer dan eerst 3.5 jaar met rust nadat ze hem gevraagd hadden tot samenwerking (CGVS, p. 12; CGVS W. (...), p. 16)? Indien zij werkelijk uw broer wilden hebben, omwille van welke reden dan ook, dan kan verwacht worden dat zij ofwel meermaals aandringen om zich bij hen aan te sluiten ofwel meteen actie ondernemen. Dat zij hem één keer vragen om zich bij hen aan te sluiten en hem vervolgens drie en een half jaar later ontvoeren houdt weinig steek." Het argument van verzoeker om voorgaand motief te weerleggen is dan ook niet dienstig.

2.11.5. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker geen poging onderneemt om de overige argumentatie in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker betwist de motieven die betrekking hebben op de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en die van zijn oom met betrekking tot de plaats waar de belagers G.K. zouden benaderd hebben en de motieven betreffende het weinig plausible karakter van de verklaringen van verzoeker en zijn oom aangaande de inval van de belagers bij hen thuis, niet. Gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing en het ontbreken van enige argumentatie omtrent de overige motieven van de bestreden beslissing in het verzoekschrift van verzoeker, blijft de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande overeind en neemt de Raad deze over.

2.12. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 57/7bis (thans 48/7) van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

2.13. Het gegeven dat geen discrepanties werden opgemerkt tussen het eerste en tweede interview van verzoeker, maakt niet dat verzoeker om deze reden alleen de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan claimen.

De voormelde vaststellingen volstaan immers om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag.

2.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.15. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) wijst de Raad er evenwel op dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaanvraag bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaanvraag van verzoeker als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 (voorheen artikel 57/7ter) van de vreemdelingenwet.

2.16. Betreffende de kritiek van verzoeker dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing baseert op waarschijnlijkheden, mogelijkheden en indrukken en deze beslissing aldus onvoldoende *in concreto* is gemotiveerd, dat nergens wordt bewezen dat bepaalde beweringen foutief zijn, dat over dat wat moeilijk aannemelijk wordt gemaakt, nergens wordt gesteld dat het niet zo is of kan zijn, dat de commissaris-generaal een beslissing neemt op basis van feiten die niet vaststaan of zeker zijn, doch enkel op basis van eigen vermoedens en waarschijnlijkheden, dat geen enkel bewijs van het tegendeel naar voren wordt gebracht, wijst de Raad er opnieuw op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de commissaris-generaal zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De Raad benadrukt dat verzoeker bovendien op generlei wijze, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing weerlegt.

2.17. Waar verzoeker stelt dat het oprecht relaas niets afdoet aan zijn effectieve vrees voor vervolging in zijn particuliere situatie, dat zelfs zo er sprake zou zijn van een inconsistentie, *quod certe non*, dit geen afbreuk doet aan het geheel van zijn relaas, dat in die zin trouwens het EHRM al eerder aangegeven heeft dat verklaringen over een gedeelte van het relaas zeker onaannemelijk kunnen zijn, doch dat dit niet betekent dat de rest van het verhaal ook ongeloofwaardig is en hij verwijst naar arrest nr. 28 104 van 29 mei 2009 van de Raad, stelt de Raad vast dat in onderhavige asielaanvraag van enige twijfel geen sprake is daar het voorgehouden asielaanvraag betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd.

Betreffende de verwijzing van verzoeker naar arrest nr. 28 104 van de Raad, wijst de Raad er bovendien op dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

2.18. In zoverre verzoeker ter terechtzitting een briefje neerlegt met het adres en telefoonnummer van zijn oom, dat zodoende de verblijfplaats van zijn oom kan gecontroleerd worden, merkt de Raad op dat een vaststelling omtrent de huidige verblijfplaats van zijn oom geen afbreuk kan doen aan de in het onderhavig arrest gedane vaststellingen, zodat het voorgelegde document niet dienstig is.

2.19. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Het eerste en derde middel zijn ongegrond.

2.20. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.21. Waar verzoeker betreffende de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van mening is dat de commissaris-generaal zich baseert op een algemene veiligheidstoestand in zijn herkomststreek terwijl hij meermaals duidelijk heeft gemaakt en zeer consequent is geweest in zijn asielaanvraag, dat het probleem niet zijn regio *in se* betreft, noch de algemene veiligheidstoestand in Afghanistan, dat met het aanhalen van enkele rapporten over de veiligheidstoestand in Afghanistan allerminst zijn vrees voor vervolging wordt weerlegd, dat de algemene stabiliteit in een regio geen garantie is voor de afwezigheid van particuliere conflicten, zoals ook duidelijk naar voren komt in de door de verwerende partij aangehaalde rapporten, dat er wel degelijk een gegronde vrees bestaat voor zijn leven of minstens voor vervolging, dat hij zeer eerlijk te kennen geeft op het einde van het verhoor dat hij vreest dat hij vermoord zal worden als hij terugkeert, dat hij aldus minstens aanspraak moet maken op de bepalingen van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, verwacht hij de verschillende onderzoeken die de commissaris-generaal dient uit te voeren naar aanleiding van een asielaanvraag.

2.22. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoeker (het particulier conflict zoals benoemd door verzoeker), waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht zodat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelde dan ook terecht *“Gezien het gebrek aan bewijs, uw vage en weinig plausibele verklaringen kan u onmogelijk het voordeel van de twijfel worden toegekend voor wat betreft de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Hieruit dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet niet kan toekennen.”*

In het kader van de beoordeling inzake het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, baseerde de commissaris-generaal zich aldus geenszins op de algemene veiligheidssituatie in de herkomststreek van verzoeker en verwees hij evenmin naar rapporten over de veiligheidstoestand in Afghanistan. Aldus is ook het argument dat de algemene stabiliteit in een regio geen garantie is voor de afwezigheid van particuliere conflicten niet dienstig, nu besloten werd tot weigering van het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, niet omdat er geen mogelijkheid was van een particulier conflict daar er algemene stabiliteit is in de regio, doch wel omdat aan het asielaanvraag van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.

2.23. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.24. De commissaris-generaal oordeelt, na grondige analyse van de beschikbare informatie, dat er voor burgers in het district Guzara actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dat er als voor burgers in het district Guzara actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker brengt niets in tegen de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in het district Guzara in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zodat de Raad de conclusie van de commissaris-generaal op basis van de objectieve informatie die aan het administratief dossier en de aanvullende nota werd toegevoegd beaamt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.25. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden in aanmerking genomen.

2.26. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER